

LBRIS

We know
books

SANDRA BROWN

FANTOMELE TRECUTULUI

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

PROLOG

- Ați crezut că o să muriți?

Maiorul își țuguie buzele într-o expresie dezaprobatore.

- Întrebarea asta nu era pe lista pe care am aprobat-o.

- Și tocmai de aceea nu v-am pus-o cât timp filmam. Însă acum toate camerele sunt oprite. Vă întreb în mod neoficial: V-ați temut pentru viața dumneavoastră? V-a trecut prin minte că o să muriți?

- Nu am apucat să mă gândesc la asta.

Kerra Bailey își lăsă capul într-o parte și îl privi cu îndoială.

- Pare un răspuns premeditat.

Bărbatul de 70 de ani îi adresă acel zâmbet cu care câștigase inima unei națiuni.

- Este.

- Bine. Îmi retrag în mod respectuos întrebarea.

Putea renunța cu grație, pentru că își atinsese obiectivul pe care și-l propusese: obținuse primul interviu de orice natură pe care maiorul îl dădea în ultimii trei ani. În zilele precedente acestei transmisii în direct de la el de acasă, Kerra și maiorul ajunseseră să se cunoască bine. Se angajaseră în câteva discuții animate, adeseori având perspective opuse cu privire la o situație sau alta.

Kerra ridică privirea spre capul de cerb fixat deasupra șemineului.

- Susțin în continuare că mi se pare oribil ca un animal mort să se holbeze la mine dintr-un perete.

- Vănatul este mâncare. Și este o măsură ecologică de a controla înmulțirea turmei. Este necesară pentru supraviețuirea speciei.

- Din punct de vedere științific, este o observație întemeiată. Din punct de vedere personal și uman însă, nu înțeleg cum poate cineva să îndrepte pușca spre un animal atât de frumos și să apese trăgaciul.

- Nici unul din noi nu o să câștige disputa asta, zise maiorul.

La care Kerra răspunse cu egală încăpățănare:

- Și nici unul din noi nu o să cedeze.

Maiorul izbucni în râs, apoi râsul se transformă însă într-o tuse seacă.

- Ai dreptate.

Privi înspre cabinetul de arme înalt, dintr-un colț al camerei, apoi se ridică din fotoliul masiv de piele maro, La-Z-Boy, se duse la dulap și deschise vitrina din sticlă.

Scoase una dintre puști.

- Am împușcat cerbul de acolo cu carabina asta. A fost ultimul cadou de Crăciun pe care l-am primit de la soția mea.

Își trecu degetul peste țeava cu tentă albăstruiie.

- Nu am mai folosit-o de când a murit Debra.

Kerra era mișcată să vadă această latură mai sensibilă a fostului soldat.

- Mi-ar fi plăcut să fi fost și ea la acest interviu.

- Și mie. Îmi lipsește în fiecare zi.

- Pentru ea cum a fost să fie măritată cu eroul Americii?

- Oh, era extrem de impresionată! zise el râzând, în timp ce proptea pușca în colțul dintre vitrină și perete. Nu mă bombănea decât o dată la două zile fiindcă-mi lăsăm șosetele murdare pe jos, în loc să le pun în coșul de rufe.

Kerra râse, însă gândurile i se îndreptară spre fiul maiorului, care nu-și ascunsese aversiunea față de celebritatea tatălui său. Se simțise obligată să-l invite în emisiune, împreună cu domnul maior, poate doar o apariție scurtă, la finalul segmentului. O refuzase cu un limbaj explicit, care nu lăsase loc de interpretări. *Slavă Domnului!*

Maiorul traversă încăperea, până la barul încorporat.

- De la atâta vorbă, mi s-a făcut sete. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Tu ce vrei?

- Nimic, mulțumesc.

Se ridică și-și luă geanta, pe care o așezase pe jos, lângă scaun.

- Imediat ce se întoarce echipa, trebuie s-o luăm din loc.

Maiorul comandase un picnic rece cu pui prăjit de la un restaurant local pentru echipa ei de producție compusă din cinci persoane. Prânzul fusese livrat acasă și, după ce oamenii mâncaseră, strângerea echipamentului durase o oră. Când totul se terminase, Kerra le ceruse celorlalți să se ducă să alimenteze furgoneta pentru drumul de două ore înapoi în Dallas, iar ea mai rămăsese o vreme. Își dorise câteva minute singură cu maiorul, ca să-i poată mulțumi așa cum se cuvenea.

Începu:

- Domnule, maior, trebuie să vă spun...

Se întoarse spre ea și o întrerupse:

- Mi-ai spus, Kerra. De mai multe ori. Nu trebuie s-o mai spui încă o dată.

- Poate că dumneavoastră nu simțiți nevoia s-o mai auziți o dată, dar eu simt nevoia să o spun. Vocea i se încărcă de emoție. Vă rog să primiți mulțumirile mele din inimă pentru... Ei bine, pentru tot. Nu există cuvinte care să-mi exprime recunoștința. Nu cunoaște limite.

Cu același ton solemn pe care îl folosise ea, îi răspunse:

- Cu plăcere.

Kerra zâmbi și trase aer în piept.

- Pot să vă sun din când în când? Să trec în vizită, dacă mă aflu prin împrejurimi?

- Mi-ar plăcea foarte mult.

Se priviră lung, lăsând multe cuvinte nerostite, dar transmițându-și unul celuilalt o încărcătură de sentimente. Apoi, ca să relaxeze atmosfera, maiorul își frecă mâinile.

- Sigur nu bei ceva?

- Nu, dar aș vrea să folosesc toaleta.

Își lăsă sacoul pe scaun, dar își puse geanta pe umăr.

- Știi unde este.

Fiind a patra oară când se găsea acolo, Kerra era familiarizată cu structura casei.

Livingul arăta ca un muzeu texan în miniatură, cu covoare din piele de vacă pe pardoseala din lemn masiv, reproduceri Remington în bronz, înfățișând cowboy în acțiune, și piese de mobilier pe lângă care fotoliul din piele al maiorului părea o miniatură.

Într-o parte, livingul se deschidea într-un hol și prima ușă pe stânga era camera de toaletă, deși sonoritatea feminină a numelui era în discordanță cu dispozitivul pentru săpunul lichid, în formă de corn de bour.

Își usca mâinile în fața lavoarului și se examina în oglinda înrămată de deasupra acestuia, făcând o notă mentală să-și sune coafeza - poate ceva mai multe șuvițe blonde în jurul feței? - când încuietoearea ușii se zgâlțâi, atrăgându-i atenția.

- Domnule maior? S-a întors echipa? Ies imediat!

Maiorul nu răspunse, deși Kerra simțea că era cineva de cealaltă parte a ușii.

Puse prosopul de mâini înapoi pe inelul de fier montat în perete lângă lavoar și tocmai întindea mâna după geanta de umăr, când auzi o împușcătură.

Își aminti brusc cum maiorul scosese carabina din cabinetul de arme și nu o pusese la loc. Dacă încercase acum să o pună și arma se descărcase din greșeală... *Dumnezeule!*

Ajunse la ușă dintr-un salt și puse mâna pe clanță, dar o trase ca arsă în clipa în care auzi o voce, care nu era a maiorului, spunând:

- Cum îți place să fii mort acum?

Kerra își acoperi gura cu mâna și își înăbuși un strigăt de uluire și groază. Auzi pași apăsăți în living. O persoană? Două? Era greu de spus și spaima îi diminua agerimea minții. Avu totuși prezența de spirit să întindă mâna spre întrerupător și să stingă lumina.

Ținându-și respirația, ascultă, înregistrând pașii care traversau covoarele, loveau scândura de lemn apoi, spre groaza ei tot mai mare, intrau în hol. Ajunseră în dreptul băii și se opriră.

Mișcându-se cât putea de încet, atentă să facă cât mai puțin zgomot, se îndepărtă de ușă, dibuind prin întuneric drumul pe lângă lavoar și vasul de toaletă, până când se lipi de perete. Încercă să-și controleze respirația, deși buzele i se mișcau, repetând o rugăciune: *Te rog, te rog, te rog!*

Persoana care se afla de cealaltă parte a ușii încercă să răsucescă clanța și descoperi că era încuiată. Mai încercă și a doua oară, apoi ușa se zgâlțâi, într-o evidentă încercare de a o deschide cu forța.

Pentru cel care încerca să o deschidă, ușa încuiată nu putea însemna decât un singur lucru: cineva era de cealaltă parte.

Fusese descoperită.

Pașii unei a doua persoane se auziră venind foșnind dinspre living. Ușa fu izbită cu ceva ce-și imagina că fusese patul unei carabine.

Nu avea nimic cu care să se poată apăra în fața unor atacatori înarmați. Dacă, într-adevăr, îl împușcaseră mortal pe maior și dacă treceau de ușă, avea să moară și ea.

Singura ei opțiune era să fugă și trebuia să fugă *chiar în acel moment*.

Fereastra dublă din spatele ei era mică, dar era singura ei șansă de a scăpa cu viață. Găsi pipăind mânerul care unea cele două jumătăți, îl răsuci, apoi își așeză degetele în deschizătura cadrului de jos și trase cu toată puterea. Nu se clinti.

Bam-bam-bam! Succesiunea rapidă de lovituri slăbiră încuietoearea și lemnul din jur se crăpă.

Pentru că nu mai avea rost să nu facă zgomot, Kerra plângea acum în hohote, trăgând des și cu zgomot aer în piept. *Te rog, te rog, te rog!* Implora salvare de la o forță mai mare decât ea, pentru că se simțea neputincioasă.

Făcu un efort suprem să ridice fereastra, iar aceasta se deblocă atât de brusc, încât Kerra rămase uluită preț de o fracțiune de secundă. O nouă

încercare violentă de a sparge ușa și bucăți de metal săriră din încuietoare. Le auzi căzând.

Își aruncă un picior peste pervazul ferestrei și se îndoi practic de la jumătate în încercarea de a-și trece capul și umerii prin deschizătură. Apoi se împinse și căzu pe pământ.

Ateriză pe umăr. O durere înțepătoare o străpunse și îi tăie răsufierea. Își simțea brațul stâng amortit și inutil. Se rostogoli pe burtă și se ridică, împingându-se în brațul drept. După ce făcu vreo câțiva pași împleticiți ca să-și recâștige echilibrul, o rupse la fugă. În spate, auzi ușa băii deschizându-se cu o bubuitură.

Împușcătura unei arme o asurzi și o creangă de sus a unui copac tânăr se rupse. Continuă să fugă. O altă împușcătură lovi de data asta un bolovan, sfărâmându-l în pietricele ascuțite care îi înțepară picioarele asemenea unor mici săgeți.

De câte ori avea să rateze până o nimerea?

Nu erau felinare, doar o lună argintie. Întunericul o făcea o țintă mai grea, dar o și împiedica să vadă la mai mult de câțiva pași în față. Fugea orbește, împiedicându-se în pietre și zgâriindu-se în tufișuri pe terenul denivelat.

Te rog, te rog, te rog!

Apoi, fără nici un avertisment, pământul cedă sub ea. Căzu în față, încercând să se prindă de ceva, dar fluturând zadarnic mâinile în aer. Nu reuși să-și păstreze echilibrul și se izbi de pământ, rostogolindu-se, alunecând, căzând.

1

Cu șase zile în urmă

Trapper era practic în comă în momentul în care începură bătăile în ușă.
- Du-te dracu'! mormăi el în perna de decor de sub cap.

O să aibă urme de tapiserie pe față când o să se ridice. *Dacă* o să se ridice. În clipa de față, nu avea nici cea mai mică intenție să se miște, nici măcar să deschidă ochii.

Bătăile ar fi putut face parte dintr-un vis. Poate că vreun muncitor în construcții de undeva din clădire ciocănea pereții, căutând stâlpii de rezistență. Sau poate era vreo ciocănitoare? În fine... Dacă îl ignora, poate că zgomotul avea să dispară.

Însă după cincisprezece secunde de liniște binecuvântată, se auzi din nou un ciocănit.

Trapper mârâi:

- E închis. Întoarce-te mai târziu!

Următoarele trei bătăi fură insistente.

Înjurând, Trapper se rostogoli pe spate, aruncă perna îmbibată de salivă de cealaltă parte a biroului și-și puse brațul peste ochi, ca să blocheze lumina. Jaluzelele nu erau deschise decât pe jumătate, dar fâșiile de cer albastre, însorite și vesele îi ardeau parcă ochii.

Ținând un ochi închis, își coborî picioarele de pe canapea și le așeză pe podea. Când se ridică, se împiedică de ghetele pe care le aruncase la întâmplare. Lovi telefonul mobil cu degetul mare, făcându-l să alunece pe podea și să se oprească sub un scaun. Dacă s-ar fi aplecat atât de mult, nu era sigur că ar mai fi fost în stare să se ridice, așa că lăsă telefonul acolo. Oricum, nu era ca și cum ar fi sunat prea des.

Apăsându-și cu podul palmei tâmpla care pulsa și ținând un ochi în continuare închis, reuși să ajungă de cealaltă parte a biroului fără să se lovească de sertarul de jos al fișetului de metal. Dintr-un motiv pe care nu și-l amintea, era deschis.

Prin partea superioară a ușii, fabricată din sticlă mată, desluși o siluetă care, chiar în acel moment, ridica mâna pentru a bate din nou. Pentru a preîntâmpina suferința pe care i-ar fi provocat-o sunetul, Trapper trase yala și crăpă ușa.

Cântări femeia de la ușă cam două secunde.

- Ați greșit biroul. Un etaj mai sus. Prima ușă pe dreapta când ieși din lift.

Se pregătea să închidă ușa, când femeia spuse:

- John Trapper?

La dracu'! Uitase vreo programare? Se scărpină în creștetul capului, simțind că-l doare părul din rădăcină.

- Cât e ceasul?

- Douăsprezece și un sfert.

- Ce zi?

Femeia trase aer în piept și îl eliberă încet.

- Luni.

O privi din cap până în picioare, apoi reveni la față.

- Cine sunteți?

- Kerra Bailey.

Numele nu-i spunea nimic, dar nu putea fi sigur, ținând cont de buibuitul care îi răsuna în craniu.

- Ascultați, dacă e în legătură cu stâlpul de parcare...

- Cel din fața clădirii? Care a fost dărâmat?

- O să plătesc înlocuirea lui. O să acopăr orice alte cheltuieli. Aș fi lăsat un bilet în sensul ăsta, dar nu aveam nimic de scris la mine...

- Nu am venit pentru stâlpul de parcare.

- Oh. Hmm. Aveați o programare?

- Nu.

- Ei bine, acum nu e un moment potrivit pentru mine, domnișoară... Apoi el se opri derutat.

- Bailey, îi spuse ea, pe același ton exasperat pe care spusese *luni*.

- Mda, domnișoară Bailey. Sunați-mă și o să programăm...

- Este important să discut cu dumneavoastră cât mai curând. Pot să intru?

Făcu un gest spre ușa pe care Trapper o ținuse deschisă doar câțiva centimetri.

O femeie care arăta ca ea... Nu-i plăcea să-i refuze ceva. Dar, la dracu'! Își simțea capul ca o minge de bowling. Cămașa îi era descheiată la nasturi și atârna afară din pantaloni. Spera că șlițul era închis, dar, pentru orice eventualitate, nu voia să verifice și să riște să-i atragă atenția.

Respirația îi duhnea îngrozitor.

Privi peste umăr, la dezastrul din spatele lui: sacoul și cravata aruncate pe spătarul unui scaun; ghetele în fața canapelei, una în picioare, cealaltă răsturnată; o șosetă neagră atârnată pe brațul canapelei, cealaltă numai Dumnezeu știe unde; o sticlă goală de Dom, periculos de aproape de a cădea de pe colțul biroului.

Avea nevoie de un duș. Avea nevoie la toaletă.

Dar mai avea și foarte mare nevoie de clienți, iar domnișoara de la ușă părea să se scalde în bani. Cu siguranță, numai geanta costa o avere. Era de dimensiunea unei serviete mici, și era acoperită cu inițiale de designer. Chiar și pentru avocatul fiscal de la etajul de mai sus ar fi fost o clientă prea sofisticată.

În plus, când refuzase el vreodată o domniță aflată la ananghie?

Făcu un pas în spate și deschise ușa, făcându-i semn spre cele două scaune din fața biroului. Închise sertarul fișetului lovindu-l cu călcâiul și tot reuși să ajungă la birou înaintea ei, la timp pentru a da la o parte o cutie goală, dar puternic mirositoare de mâncare chinezească și ultimul număr al revistei *Maxim*. Personal, o cotase pe fata de pe copertă printre primele zece în preferințele lui, dar nu știa dacă domnișoara care intrase iar fi împărtășit părerile.

Tânăra se așeză pe un scaun și puse geanta pe celălalt. În timp ce înconjura biroul, Trapper își încheie nasturele din mijloc al cămășii și-și trecu mâna peste gură și bărbie ca să verifice dacă nu rămăsese vreun rest de salivă.

În clipa în care se așeză pe scaunul din spatele biroului, o surprinse uitându-se la sticla de șampanie ce părea să sfideze gravitația. O salvă de pe colțul biroului și o așeză cu grijă în coșul de gunoi, ca să nu facă zgomot.

- Un prieten de-al meu s-a însurat.

- Ieri-seară?

- Sâmbătă după-amiază.

Tânăra ridică sprâncenele.

- Se pare c-a fost o nuntă de pomină.

Trapper ridică din umeri, apoi se sprijini pe spătarul scaunului.

- Cine m-a recomandat?

- Nimeni. Am găsit adresa pe internet.

Trapper uitase că avea pagină de web. Îi plătise unui puști de facultate 75 de dolari ca să facă ce trebuia ca să îi apară firma pe net. Și nu se mai gândise la asta de atunci. Era prima oară când câștiga un client în felul acesta.

Deși domnișoara părea că și-ar fi permis servicii mult mai bune.

- Îmi cer scuze că am apărut fără o programare, spuse ea. Am încercat să vă sun de mai multe ori în această dimineață, dar a intrat de fiecare dată robotul.

Trapper aruncă o privire spre scaunul sub care îi alunecase telefonul.

- Am oprit sonorul telefonului în timpul nunții. Se pare că am uitat să-l repornesc.

Cât mai discret cu putință, se foi în scaun, într-o încercare zadarnică de a mai ușura presiunea de pe vezică.

- Ei bine, care e treaba, domnișoară Bailey? Ați spus că e ceva important, dar nu atât de important cât să vă faceți o programare. Cu ce vă pot ajuta?

- Vreau să interveniți în numele meu și să-l convingeți pe tatăl dumneavoastră să-mi acorde un interviu.

Ar fi spus: *Ce-ați zis?* sau *Poftim?* sau *Nu cred că am înțeles bine!* Dar domnișoara articulase cuvintele perfect, așa că zise în schimb:

- Asta-i o glumă?

- Nu.

- Serios acum, cine te-a trimis?

- Nimeni, domnule Trapper.

- Trapper e suficient, fără *domnule*. Dar nu contează cum îmi zici, pentru că noi doi nu mai avem nimic să ne spunem.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

- Nici măcar nu m-ai ascultat.

- Ba da, te-am ascultat. Acum scuză-mă, trebuie să mă ușurez, apoi să dorm până-mi trece mahmureala. Închide ușa când ieși. În cartierul ăsta, sper să-ți mai găsești mașina unde ai lăsat-o.

Traversă biroul în picioarele goale și ieși în coridorul îngălbenit, îndreptându-se spre toaleta bărbaților. Folosi pisoarul, apoi se duse la chiuvetă și se privi în oglinda crăpată și încețoșată de deasupra.

Un rahat de câine arăta mai bine ca el.

Se aplecă și-și împroșcă apă de robinet în gură până i se mai domoli setea, apoi își băgă capul sub jet. Își scutură apa din păr și-și șterse fața cu prosoape de hârtie. Într-o altă încercare spre respectabilitate, își închise nasturii de la cămașă în drumul înapoi spre birou.

Era încă acolo. Ceea ce nu era chiar o surpriză. Părea genul care nu renunță cu una, cu două.

Înainte să-i ceară să se care, femeia spuse:

- De ce te deranjează dacă maiorul îmi dă un interviu?

- Nu mă deranjează câtuși de puțin, dar n-o să accepte, și cred că știi deja asta, altfel nu ai fi venit la mine, pentru că eu sunt ultimul om de pe planetă care l-ar putea convinge să facă ceva.

- Și de ce, mă rog?

Recunosc pe dată capcana isteț întinsă și nu se lăsă prins.

- Stai să ghicesc... Sunt ultima ta speranță?

Expresia ei vorbea de la sine.

- Înainte să apelezi la mine, de câte ori l-ai abordat personal pe maior?

- L-am sunat de treisprezece ori.

- Și de câte ori ți-a închis telefonul în nas?

- De treisprezece ori.

- Ce mitocan!

- Probabil că e o trăsătură de familie, mormăi ea, cu jumătate de voce.

Trapper zâmbi doar.

- Este singura pe care eu și tatăl meu o avem în comun. O examinează preț de câteva clipe. Primești puncte pentru tenacitate. Cei mai mulți se dau bătuti cu mult înainte de treisprezece încercări. Pentru cine lucrezi?

- Pentru un post de televiziune, O&O, din Dallas.

- De televiziune? Din Dallas?

- Fac reportaje. Despre evenimente și personalități interesante. Din când în când, câte unul ajunge să fie difuzat duminică seara.

Trapper știa canalul, dar nu-și amintea să-l fi urmărit vreodată. Știa cu siguranță că pe ea nu o văzuse niciodată, altfel și-ar fi adus aminte.

Avea părul șaten-deschis, drept și lucios, cu șuvițe mai deschise pe lângă față. Ochi căprui mari ca ai unei căprioare. La doi centimetri sub colțul exterior al ochiului stâng avea o aluniță, de aceeași culoare ciocolatie ca și nuanța irisurilor. Avea tenul deschis și buze mari și roz, de care îi părea rău să-și desprindă privirea. Dar o făcu.

- Îmi pare rău că ai bătut de pomană drumul până aici.

- Doamnule Trapper...

- Îți pierzi timpul. Maiorul s-a retras de ani buni din viața publică.

- De trei ani, mai exact. Și nu s-a retras. Pur și simplu s-a izolat. De ce crezi că a făcut asta?

- După mine, s-a săturat să tot vorbească despre ce s-a întâmplat.

- Și tu?

- Eu mă săturasem deja, cu mult timp înainte.

- Câți ani aveai?

- În momentul atacului cu bombă? 11. Eram în clasa a cincea.

- Cu siguranță celebritatea bruscă a tatălui te-a afectat.

- Nu prea.

Îl privi preț de câteva clipe, apoi spuse încet:

- Asta e imposibil. Cu siguranță impactul asupra ta a fost la fel de puternic ca cel asupra lui.

Trapper miji un ochi.

- Știi a ce sună asta? A întrebare-capcană. Ca și cum ai încerca să-miiei un interviu mie. Caz în care îți pierzi vremea, pentru că nu o să vorbesc nici despre maior, nici despre mine, nici despre viața mea. Niciodată. Cu nimeni.

Femeia băgă mâna în geanta cea mare și scoase o reproducere 20x25 a unei fotografii, pe care o așeză pe birou și o împinse spre el.

Fără să-i arunce măcar o privire, Trapper o împinse înapoi.

- Am văzut-o.

Pentru a doua oară, se ridică, se duse la ușă și o deschise. Apoi rămase acolo, cu mâinile în șolduri, așteptând. Femeia ezită, apoi, cu un oftat resemnat, își trecu peste umăr cureaua genții și veni lângă el, în dreptul ușii.

- Am nimerit într-un moment prost.

- Nu, mai bine de atât n-ai să vezi.

- Ai vrea poate să ne vedem puțin mai târziu, după ce o să ai timp să... Făcu un gest care cuprindea întreaga sa stare deplorabilă. Când o să te simți mai bine. Ți-aș putea explica ce vreau să fac. Am putea discuta la o cină...

- Nu avem nimic de discutat.

- Plătesc.

Trapper clătină din cap.

- Mulțumesc oricum.

Tânăra jurnalistă se mușcă de interiorul obrazului, ca și cum ar fi încercat să se hotărască ce tactică să folosească pentru a-l convinge. Iar fi putut face el vreo câteva sugestii savuroase, dar probabil că nu ar fi mers chiar atât de departe și, chiar dacă era dispusă la așa ceva, Trapper tot ar fi refuzat să o ajute după aceea.

Privi de jur împrejurul biroului, înainte să se întoarcă la el. Cu vârful degetului arătător, sublinie cuvintele scrise pe ușa din sticlă mată:

- Detectiv particular.

- Așa scrie.

- Profesia ta este să investighezi, să rezolvi mistere.

Trapper pufni. Asta fusese profesia lui. În momentul acela, era angajat de neveste înlăcrimate care voiau să le confirme că soții lor le înșelau. Dacă reușea să le aducă și poze, prețul se dubla. Părinți sperați îl plăteau

LIBRIS

We know
books

să le găsească plozii fugiți de acasă, peste care dădea de obicei în câte-o fundătură, unde ofereau partide de sex la schimb pentru heroină.

Nu ar fi spus că ceea ce făcea el se numea *rezolvare de mistere*. Nici măcar investigație. Însă ei îi spuse:

- Sunt un adevărat Sherlock Holmes.

- Ai licență statală?

- Oh, da. Și am și pistol, și gloanțe...

- Ai și lupă?

Întrebarea îl nedumeri, pentru că nu fusese pusă în glumă. Vorbea serios.

- De ce?

Buzele pline și roz se curbară într-un zâmbet enigmatic, și tânăra șopti:

- Ghicește!

Fără să-și dezlipească privirea de a lui, băgă mâna într-un buzunar din interiorul genții, de unde scoase o carte de vizită. Nu i-o întinse, ci o strecură în crăpătura dintre sticla mată și cadrul ușii, lângă cuvintele *Detectiv particular*.

- Când te răzgândești, găsești numărul meu de mobil pe cartea de vizită. Sigur, când o să înghețe iadul.

Trapper trânti ușa biroului în urma ei, smulse cartea de vizită din ușă și o aruncă direct în coșul de gunoi.

Nerăbdător să ajungă acasă și să-și dreagă mahmureala cu un somn în condiții mai confortabile, pescui șoseta de pe brațul canapelei și începu să o caute pe cealaltă.

După câteva minute de frustrare încărcată de un puhoi de înjurături care mai de care mai colorate, o găsi într-una din ghere. Își puse șosetele, dar se hotărî că avea nevoie de o aspirină înainte să termine cu îmbrăcatul. Își târî picioarele până la birou și deschise sertarul, în speranța de a găsi un flacon uitat de analgezice.

Afurisita de fotografie era acolo, sub nasul lui, ca să n-o poată rata.

Dar, fie că se uita la ea, fie nu, fie că îi admitea sau îi nega existența, nu putea scăpa niciodată cu adevărat de ea. O mințise pe Kerra Bailey. Viața lui nu mai fusese la fel după ce fotografia asta făcuse înconjurul lumii, cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Trapper se trânti pe scaunul de lângă birou și privi blestemăția. Îl durea capul, îi venea să se zgârie pe ochi, gâtul și gura îi erau uscate, parcă ardeau. Dar, deși își dădea seama că era un gest masochist, întinse mâna și trase fotografia mai aproape de el.

Orice persoană din întreaga lume o văzuse cel puțin o dată în ultimul sfert de secol.